

Timer efter at Grevinden var rejst fra Kommunehospitalet, erklærede Pontoppidan til mig, at hendes Tilstand — han havde jo de foregaaende Gange sagt, at hun var sindssyg — ingenlunde var bleven bedre, men derimod ringere. Pontoppidan stod altsaa efter hans egen Udtalelse til mig med den bestemte Anskuelse, at Grevinden var i meget høj Grad sindssyg. Naar nu Overlægen paa Dringe har udstedt en Attest, der gaar stik imod Pontoppidans, saa er det ganske sikkert, fordi han ikke turde og ikke kunde gøre anderledes, for der er jo ellers et gammelt Ordprog, der siger: Den ene Navn hugger ikke Djet ud paa den anden. Naar derfor den ene Læges Attest gaar stik imod den andens, er det, fordi hans Samvittighed tvinger ham til at gøre, hvad han har gjort, og jeg er vis paa, at det er efter Samraad med Underlægerne og dem, der ellers kunde sætte sig ind i Sagen derne, at han har gjort det. — Før jeg til Slutning gaar over til at omtale, hvad der kan have været Aarsagen til, at Pontoppidan virkelig har været med til at saa Grevinden indlagt paa Kommunehospitalet, er der endnu at nævne et Spørgsmaal, som maaste burde have hørt hjemme lidt tidligere, da jeg omtalte den Behandling, Grevinde Schimmelmans havde faaet paa Kommunehospitalet. Det er da sandt, at af Pontoppidan personlig har hun ikke været Genstand for nogen særlig brutal Behandling, og hvorvidt Pontoppidan har vidst, hvorledes hans undergivne behandlede hende, det saar staa hen; men jeg paastaar, at i hvert Fald burde han vide det; havde han brugt sine Øjne, saa maatte han have kunnet se det. Jeg ved ikke, om den Sætning passer her: Som Herren er, saa er hans Svende, men der er dog maaste Grund til at tro, at dersom Pontoppidan ikke saa gennem Fingre med det, vilde det ikke have kunnet lade sig udføre. — Naar jeg nu kommer til det sidste Spørgsmaal: Hvad kan da tænkes at have været Aarsagen til, at Pontoppidan har været medvirkende ved at saa Grevinde Abeline Schimmelmans indlagt paa Hospitalets 6te Afdeling, saa gør der sig mange Gissninger gældende ude blandt Befolkningen. Jeg har hørt den Anskuelse fremsætte, at det maa have været hans Overbevisning, at hun burde indlægges, og er det Tilfældet, ja, hvad kan man saa sige om det? Har man imidlertid den Anskuelse, at hun aldrig har fejlet noget — og den Anskuelse staar jeg i det mindste med, men jeg er jo ganske vist kun Læge og paa dette Omraade — saa maa man beklage, at selv en meget dygtig Overlæge kan tage fejl. Men der har og-

faa gjort sig andre Anskuelser gældende. Det er ikke saa sjældent, at man hører: Mon ikke Pontoppidan selv trænger til at komme ind paa 6te Afdeling paa en anden Maade, end han er der for Djeblisset? Mon ikke han, der saa længe har fordedes mellem de sindssyge, selv har faaet en Skrue løs? Dette Spørgsmaal saar staa hen, jeg kan ikke besvare det. Men der er endnu en tredje Anskuelse, der har gjort sig gældende, og den er desværre ved at staa alt for dybe Rødder ude i Befolkningen. Den kommer frem i Form af dette Spørgsmaal: Er Pontoppidan ikke en samvittighedsløs Mand, der for Penge kan lade sig købe til at indlægge saadanne, der ere til Bæver for deres Familie, og som Familien derfor helst onsker at blive kvit? Dette er et Spørgsmaal, som ikke gerne skulde have Lov til at staa Rod blandt Befolkningen, og jeg vil derfor haabe, at der bliver gjort noget for, at Kommunehospitalet med dets Overlæge paa 6te Afdeling ikke kommer til at staa i et saa mørkt Lys, som Tilfældet for Djeblisset synes at være. Jeg for mit Bedkommende vil ikke sælde denne Dom over Pontoppidan, det vil og tør jeg ikke. Men som Sagen stiller sig, er der alligevel nogen Grund for det Publikum, der staar paa lang Afstand og ser paa Sagen, til her at saa mørke og daarlige Tanker. Naar jeg derfor nu har fremdraget Sagen og fremdraget, hvad jeg tror, der nu rører og bevæger sig ude blandt Befolkningen, hvor denne Sag har vakt uhyre Opsigt — og jeg tror med Bestemthed at turde staa fast, at Pontoppidan ingenlunde staar i et godt Lys ude hos det danske Folk — saa tror jeg, der er Grund til at gribe ind her og røre lidt op i disse Sager. Jeg har tænkt at ville henvende mig med et Par Forespørgsler til den højtærede Justitsminister. Jeg beklager, at han ikke er til Stede her, men det kan jo være, at han saar Spørgsmaalene at se, naar de blive nedskrevne i Rigsdagsreferatet, maaste ogsaa hans Kolleger ville være saa venlige at meddele ham dem. Det første af disse Spørgsmaal er dette: Aftur den højtærede Justitsminister snarest at søge gennemført en Lov, hvorved det forhindres, at en Familie med Assistance af en Læge kan saa indlagt et af sine Medlemmer til Observation paa en Sindssygeanstalt uden Ørighedens Sanction og Underjøgelse? Det er netop det, der har kunnet ske, at naar en Familie vilde have et Medlem indlagt, og blot kunde saa en Læge til at hjælpe sig noget, da kunde man helt gaa Ørigheden forbi, og dette mener jeg ikke bør være Tilfældet; der kan ikke tages for strenge